

Arrest

nr. 252 192 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 5 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verklaart op 9 januari 2020 dit verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond. De gemachtigde neemt op 21 september 2020, onder een bijlage 13quinquies, een bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten (1),

naam : S. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Shkodër

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 5 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het voorzichtigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en van het beginsel van machtsmisbruik. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een vijfde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 22 van de Grondwet. In een zesde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 13, 3 en 4 van de Vreemdelingenwet. In wat als een zevende middel kan worden beschouwd voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De zeven middelen luiden als volgt:

“eerste middel, kennelijke schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 5 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur

- De motivering van de bestreden beschikking is ongegrond.

- De fysieke redenen van de Staat vereisen dat de beslissing gebaseerd is op voldoende belastende gronden (PM Le Controle par le Conseil d'Etat De La Motivation des Actes, Aires regulations " nota onder Conseil d'Etat 1 februari 1989, nr. 31882 , JLMB , 1989,55 tot 560).

- De motivering moet adequaat zijn en in verhouding staan tot het belang van het besluit. Zie in dit verband ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, l'obligation de motivation des actes administratifs, Brugge Die Keure 1992,11 tot 12).

Het is duidelijk dat het besluit niet voldoende gerechtvaardigd is

De motivering van de bestreden beschikking is geenszins overtuigend.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing op voldoende solide gronden berust (P.M. "Le controle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nota onder R.v. St. 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989,55-560). De motivering moet adequaat zijn en in verhouding staan tot het belang van het besluit. Zie ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De redenenplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die Keure 1992,11-12). Van verweerster mag uiteraard worden verwacht dat zij niet op een vage en algemene wijze antwoordt, maar dat zij de aangevoerde argumenten zeer duidelijk uiteenzet, temeer daar dit voor verzoekster uiterst belangrijke gevolgen heeft. Er is sprake van een schending van de motiveringsplicht in dit verband. Er is sprake van een duidelijke schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In het onderhavige geval blijkt uit de motivering dat er geen deugdelijk onderzoek is verricht (en dus ook niet is gemotiveerd) en dat er dus sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk verklaard dat de verdragsstaten en de betrokken nationale rechtbanken een "onafhankelijke en strenge" beoordeling moeten uitvoeren van de vraag of er een risico bestaat op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. In het onderhavige geval moet de "wettelijke onmogelijkheid" voor de aanvrager om het land te verlaten worden opgemerkt. In het onderhavige geval lijkt er geen sprake te zijn van EENVOUDIGE MOTIVERING of beoordeling van deze gegevens in de beschikking. De uitdrukkelijke motiveringsplicht krachtens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en, bij uitbreiding, krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de administratieve overheid op de hoogte te brengen van de redenen voor haar beslissing, zodat zij kan beoordelen of het gepast is om de haar ter beschikking staande beroepen in te stellen. Op grond van bovengenoemde artikelen is de administratie verplicht de juridische en feitelijke overwegingen waarop het besluit is gebaseerd in het besluit op te nemen, en wel op passende wijze (Raad van State van 6 september 2002, nr. 110.071 ; Raad van State van 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering van de bestreden beschikking is geenszins overtuigend. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing op voldoende solide gronden berust (P.M. Le controle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires, noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989,55-560). De motivering moet adequaat zijn en in verhouding staan tot het belang van het besluit. Zie ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De redenenplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die Keure 1992,11-12). Het is duidelijk dat het besluit niet voldoende is gemotiveerd. Van verweerster mag uiteraard worden verwacht dat zij geen vaag en algemeen antwoord geeft, maar dat zij de aangevoerde argumenten zeer duidelijk uiteenzet, temeer daar dit voor verzoekster uiterst belangrijke gevolgen heeft. Er is sprake van een schending van de motiveringsplicht in dit verband. Er is sprake van een duidelijke schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In casu blijkt immers uit de motivering van het Gerecht dat het verzoek om verlof tot het instellen van een hogere voorziening niet gegrond is. Er is sprake van een duidelijke schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In het onderhavige geval blijkt immers uit de motivering dat er geen echt onderzoek is verricht (en dus ook niet is gemotiveerd) en dat er dus sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk verklaard dat de verdragsstaten en de betrokken nationale rechtbanken een "onafhankelijke en strenge" beoordeling moeten uitvoeren van de vraag of er een risico bestaat op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. In het onderhavige geval moet worden gewezen op de "onmogelijkheid" voor de aanvrager om naar zijn land terug te keren. Het blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet over alle nodige informatie beschikt en geen "onderzoek" heeft uitgevoerd in dit verband. Dat het beroep dus ernstig is

Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM

Dat het recht op gezinsleven (Raad van State nr. 43.821, 13 juli 1993, T Vreemdelingen 1995,80) wordt geschonden is duidelijk. Verzoekster heeft bijzondere banden met België, waar zij met haar gezinsleden woont (zie Raad van State nr. 110.735 27 september 2002, Raad van State nr. 104, 280). Het begrip privacy omvat het recht om relaties met anderen te ontwikkelen en te onderhouden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft meermaals aanvaard dat sociale of professionele contacten met anderen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het Verdrag voor de Rechten van de Mens kunnen vallen (EHRM, 25 september 2001, PG en JH/Verenigd Koninkrijk, EHRM 24 april 1996, , EHRM Boughanemi/Frankrijk 7 augustus 1996 Chorft/België TVR 1997 nr. 3, 16 december 1992 Niemits/Duitsland.). Schending van artikel 8 EVRM is alleen toegestaan als de schending in verhouding staat tot het nagestreefde rechtmatige doel. (Raad van State 7 november 2001, nr. 100.587 RDE nr. 113, Raad van State 18 december 2000, nr, RDE 2 001 113 91.662 . In het onderhavige geval is dat

zeker niet het geval. De beslissing om het grondgebied te verlaten zal leiden tot schade die moeilijk/onmogelijk te herstellen is. Het besluit van de administratie weerspiegelt geen enkel evenwicht op dit gebied (Raad van State 2 oktober 2000, nr. 89.967). Ingrijpen in het gezinsleven door zijn verwijdering, met name door het ontbreken van direct contact, door het weigeren van verblijf in België, is in strijd met artikel 8 EVRM. De overheid kan zich in het privé-even van de aanvrager mengen door te weigeren haar verblijf in België toe te kennen. Met name vormt het een onevenredige inmenging in het gezinsleven van de vreemdeling, aangezien het een "niet" tijdelijke, maar een langdurige scheiding oplegt. Het besluit vormt een onevenredige inmenging in zijn of haar privéleven en toont aan dat het gezinsleven waarschijnlijk wordt ondermijnd door ongerechtvaardigde inmenging. De administratie was op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker, maar heeft zich in de beslissing niet beroepen op artikel 8 EVRM, ook al was dat mogelijk, RvV 7 januari 2010, nr. 36 715. Verzoeker voert de volgende middelen aan: Verzoekster heeft derhalve alle belang bij het aanvechten van de bestreden beschikking. De huidige procedure kan bovendien nuttige gevolgen hebben voor de aanvrager. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wens van de wetgever is om de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo nauw mogelijk te laten aansluiten bij die van de Raad van State. Bijgevolg kan voor de interpretatie van de verschillende juridische begrippen en cijfers worden verwezen naar het begrip dat momenteel door de Raad van State wordt gebruikt (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117). Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State moet het om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel en juridisch belang gaan (RvS, 4 augustus 2005, nr. 148 037). Voor het belang van verzoeker bij het verzoekschrift is het niet voldoende dat hij door de bestreden rechtshandeling wordt geschaad en schade lijdt. Bovendien moet de nietigverklaring van de bestreden beschikking verzoekster een zeker voordeel opleveren en derhalve een effectieve werking hebben. Het Hof moet er echter op wijzen dat er geen beschikking kan worden gegeven indien deze in strijd is met een aantal bepalingen van het verdragsrecht, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) (zie Raad van State van 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in specifieke gevallen slechts een bindende bevoegdheid heeft om het verlaten van het grondgebied van de staat in kwestie te bevelen, is niet voldoende om de verweerder te beletten het grondgebied van de staat in kwestie te verlaten kan een schending van een bepaling van het EVRM inhouden. Het EVRM heeft voorrang op de Vreemdelingenwet en de Raad moet dan de gegrondheid van de middelen die gebaseerd zijn op een schending van een bepaling van het EVRM onderzoeken. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een nationaal rechtsmiddel dat het mogelijk maakt de gegrondheid van de klacht te onderzoeken en een passend rechtsmiddel te verkrijgen, hoewel de staten een zekere beoordelingsmarge hebben met betrekking tot de wijze waarop zij hun verplichtingen uit hoofde van deze bepaling moeten nakomen (EVRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EVRM 21 januari 2011, M.S./België en Griekenland, § 291). Anders zou het recht op een doeltreffende voorziening in rechte worden uitgehold (zie de Raad van State van 13 december 2011, nr. 216.837). De Raad zal vaststellen dat het verzoek van de aanvrager een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM inhoudt. Het onderzoek van het middel, voor zover het op bovengenoemde klacht is gebaseerd, is derhalve noodzakelijk. Verzoeker kan dus een nuttig gevolg trekken uit de opschorting en de nietigverklaring van het bestreden besluit, aangezien de nietigverklaring hem niet - onmiddellijk - zal verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren om het hoofd te bieden aan schendingen van zijn rechten uit hoofde van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster heeft dus een gewettigd belang en voordeel bij het instellen van dit beroep.

Derde middel: schending van het voorzichtigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de met redenen omklede wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) en van het beginsel van machtsmisbruik CCE 30 oktober 2009, nr. 33 541. De verplichting van de administratie om de formele redenen te vermelden moet de geadresseerde van het besluit in staat stellen de redenen te kennen waarop het is gebaseerd, waarbij de redenering van de opsteller ervan duidelijk en ondubbelzinnig moet worden uiteengezet, zodat de betrokkene het besluit in voorkomend geval in beroep kan aanvechten en de bevoegde rechter zijn beroep in dit verband kan uitoefenen. ECA 27 november 2009, nr. 35 075. Uit artikel 5 van verordening nr. 562/2006/EG tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen volgt dat de administratieve autoriteit ruime discretionaire bevoegdheden heeft ten aanzien van visumaanvragen die worden ingediend voor toegang tot het grondgebied voor een kort verblijf. De Raad is echter van mening dat de bevoegde autoriteit bij het onderzoek van elk afzonderlijk geval haar besluit toch moet motiveren en naar behoren moet motiveren. Wat betreft de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, moet de Raad vaststellen dat verweerder zich niet baseert op overwegingen

van juridische en feitelijke aard die zij in haar motivering moet vermelden. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dat door artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, is niet absoluut. Binnen de grenzen van dat lid is het optreden van de overheid toegestaan voor zover dit bij wet is voorzien, ingegeven is door een of meer van de in artikel 8, tweede alinea, van het EVRM genoemde legitieme doelstellingen en in een democratische samenleving noodzakelijk is om deze doelstellingen te verwezenlijken. Vanuit dit laatste oogpunt is het aan de autoriteit om te bewijzen dat zij het juiste evenwicht heeft gevonden tussen het nagestreefde doel en de ernst van het delict.

DAT DOET HET IN DIT GEVAL NIET

Rekening houdend met enerzijds het feit dat het vereiste van artikel 8 van het EVRM, net als de andere bepalingen van het EVRM, betrekking heeft op waarborgen en niet louter op goede wil of praktische regelingen (EVRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds met het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (Raad van State 22 december 2010, nr. 2). 210.029), is het aan het bestuursorgaan om, alvorens te beslissen, de zaak zo zorgvuldig mogelijk te onderzoeken op basis van de omstandigheden waarvan het op de hoogte is of zou moeten zijn

Dit IS NIET GEBEURD

Verzoekster stelt schending van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beschikking is een bepaalde beoordeling NIET uitgevoerd. Hoewel artikel 8 EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt, moet uit de stukken van het administratieve dossier ten minste blijken dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een criterium van "billijk evenwicht" in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad zal het met verzoekster eens zijn dat de beslissing in deze zaak geenszins kan worden beschouwd als een adequaat onderzoek in het licht van de positieve verplichting uit hoofde van artikel 8 EVRM om de belangen van verzoekster af te wegen tegen de belangen van de staat. In die omstandigheden moet er dus op worden gewezen dat het in ieder geval aan verweerster was om bij het nemen van de bestreden beslissing waarbij verzoekster werd gelast het grondgebied te verlaten, na te gaan of die maatregel een risico op schending van artikel 8 van het EVRM inhield. Er moet dus worden aangenomen dat er sprake is van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Het pleidooi is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beschikking.

Vierde middel: de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestreden besluit wordt genomen op initiatief van het personeelslid en vereist derhalve de nodige voorzichtigheid alvorens een besluit te nemen. De aanvrager wenst te benadrukken dat het beginsel van zorgvuldigheid bij de vaststelling van de feiten inhoudt dat de administratie pas een beslissing kan nemen na een behoorlijk onderzoek van het dossier en met kennis van alle relevante informatie. In het onderhavige geval moet worden opgemerkt dat verweerster op eigen initiatief een beslissing heeft genomen, die verzoekster ernstig heeft benadeeld. Bovendien was het, gezien het probleem van de non-refoulement en de informatie in het dossier, in het primaire belang van verzoekster om te worden gehoord, hetgeen niet is gebeurd. Het invullen van een formulier komt niet neer op het "horen" van de aanvrager. Uit de data die in het besluit worden genoemd, blijkt duidelijk dat er geen feitelijke gegevens zijn. Dat dit een inbreuk vormt op de verplichting om te worden gehoord. Van de verweerster mag worden verwacht dat zij haar onderzoeksplicht ter harte neemt als onderdeel van zijn zorgplicht. Als zij niet over voldoende informatie beschikt om een beslissing te nemen, moet zij een aanvullend onderzoek instellen. Dit is niet gebeurd. Uit het bestreden besluit blijkt althans niet dat verweerster verzoekster in kennis heeft gesteld van het op handen zijnde besluit om hem in de gelegenheid te stellen het nodige bewijsmateriaal over te leggen. Bijgevolg heeft verweerster haar onderzoeksplicht in het kader van de zorgplicht onvoldoende vervuld. Verzoekster stelt dat verweerster hem niet kan verwijten dat hij bepaalde documenten niet heeft doorgestuurd, aangezien hij niet kon weten dat verweerster, zonder hem te horen over de "afwezigheid" of "onwaarschijnlijkheid" van bepaalde documenten, ten minste zou besluiten hem uitdrukkelijk uit te nodigen om documenten door te sturen. Het bestreden besluit wordt genomen op initiatief van verweerster en vereist derhalve de nodige voorzichtigheid alvorens een besluit te nemen. Verzoekster wenst te benadrukken dat het beginsel van zorgvuldigheid bij de vaststelling van de feiten inhoudt dat de administratie pas een beslissing kan nemen na een behoorlijk onderzoek van het dossier en met kennis van alle relevante informatie. In het onderhavige geval moet worden opgemerkt dat verweerster op eigen initiatief een beslissing heeft genomen die verzoekster ernstige schade heeft toegebracht, met name een weigering om hem het recht te verlenen om in het land van herkomst te verblijven. Van de agent kan worden verwacht dat hij zijn onderzoeksplicht ter harte neemt als onderdeel van zijn zorgplicht. Als hij niet over voldoende informatie beschikt om een beslissing te nemen, moet hij een nader onderzoek instellen. Dit is niet gebeurd. Uit het bestreden besluit blijkt althans niet dat verzoeker in kennis is gesteld van het op handen zijnde besluit om hem in de gelegenheid te stellen het nodige bewijsmateriaal over te leggen. Verweerster heeft dus onvoldoende voldaan aan haar onderzoeksplicht in het kader van de zorgplicht. De zeer gedetailleerde redenen voor

het oorspronkelijk bestreden administratieve besluit waren niet voldoende om het besluit met geldige en legitieme redenen te onderbouwen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet van mening zijn dat de redenen voor het bestreden besluit een "rechtsgrondslag" hadden - d.w.z. dat het niet gebaseerd was op een "rechtsgrondslag" - voor zijn beslissing. Het bestreden besluit is in strijd met artikel 1A, lid 2, van het Vluchtelingenverdrag, artikel 4, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/83 EG van de Raad van 29 april 2004 en artikel 48/48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De middelen zijn gegrond

Er is sprake van een duidelijke schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In het onderhavige geval blijkt uit de toelichting dat er geen echt onderzoek is verricht, (en er worden in dit verband dus geen redenen gegeven) en er is dus sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk verklaard dat de verdragsstaten en de betrokken nationale rechtbanken "een onafhankelijk en streng onderzoek moeten verrichten om vast te stellen of er gevaar bestaat voor een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM". Er is sprake van een duidelijke schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Het feit dat de zogenaamde "beoordelingen" en "informatie", die ongegrond zijn, een volstrekt oncontroleerbaar feit zijn en niet als zodanig kunnen worden gebruikt om iets te bewijzen. Dat de middelen dus serieus zijn.

5 RECHT VAN HET KIND EN ARTIKEL 22 VAN HET GRONDWETTELIJK WETBOEK

* Artikel 22 van de Grondwet bepaalt: "Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé- en gezinsleven, behalve in de gevallen en onder de voorwaarden die de wet bepaalt.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dit recht.

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé- en gezinsleven, zijn huis en zijn correspondentie.

Geen enkele inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht is toegestaan, tenzij de wet daarin voorziet en deze in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Door de administratieve autoriteiten toe te staan zonder een grondig onderzoek te verrichten, vormt het bestreden besluit een inmenging in het privé- en gezinsleven die alleen toelaatbaar is indien het voldoet aan de bovengenoemde vereisten van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. De beslissing van het bestuursorgaan is ontoelaatbaar, aangezien "zij het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij en zijn of haar kind verstoort". In het onderhavige geval heeft de toepassing van artikel 32quater van de wet van 15 december 1980 de bevoegdheden van de overheid overschreden door op onevenredige wijze inbreuk te maken op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven. Het vormt een buitensporige inmenging in het privé- en gezinsleven van de aanvrager. Bij elke beslissing over verblijf die het recht op gezinsleven zou kunnen schenden (artikel 8 EVRM), moet de staat rekening houden met het belang van het kind. Dit volgt uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak Jeugd tegen Nederland. Deze uitspraak lijkt verder te gaan dan de Belgische rechtspraak. Alle lidstaten van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens moeten nagaan of een beslissing over het verblijfsrecht in strijd is met het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM). Ze moeten een eerlijke beoordeling maken: het is een compromis tussen het belang van de staat om de immigratie te beheersen en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven op het grondgebied van de staat te hebben. De overheid moet daarbij voldoende gewicht geven aan het belang van het kind. Er bestaat een positieve verplichting voor een staat om toestemming te geven om te blijven om het recht op een gezinsleven te behouden en te ontwikkelen. Of er al dan niet een dergelijke verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere situatie van de betrokken vreemdeling en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de "fair balance" test. Bij de afweging van de belangen moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven bij uitzetting naar het land van bestemming daadwerkelijk wordt verstoord
- de belangen van de staat,
- Ten slotte moet er rekening worden gehouden met de belangen van het kind wanneer er kinderen bij betrokken zijn. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat bij alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het grootste belang zijn.

In het licht van de nota van minister Turtelboom en de verklaringen van minister Dewael kan rekening worden gehouden met uitzonderlijke omstandigheden: De Turtelboomnota heeft naar het oordeel van de

aanvrager een vergelijkbare waarde. Er is dus een gebrek aan motivering van het besluit. Met betrekking tot de door artikel 36/56 van de wet van 15 december 1980 vereiste rente, wenst verzoekster verzoekster eraan te herinneren: - de nietigverklaring van de bestreden beschikking kan voor verzoekster een voordeel opleveren en derhalve een effectief effect hebben. - Het belang is persoonlijk, direct, actueel en rechtmatig (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037), d.w.z. momenteel beschikbaar zowel op het moment van de indiening van het verzoek tot nietigverklaring als op het moment dat de Raad over het beroep beslist (RvS 16 januari 2006, nr. 153 761). Als zodanig heeft hij het recht om zich vrij te verplaatsen en te verblijven op het grondgebied van de EU-lidstaten. Dit beginsel en de fundamentele vrijheid binnen de Europese Unie worden gedefinieerd in de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 72 van de richtlijn bepaalt dat het recht van verblijf van meer dan drie maanden - onder bepaalde voorwaarden in dit geval - ook toekomt aan familieleden van EU-burgers die niet de nationaliteit van een lidstaat hebben. Overweging 5 van de Burgerschapsrichtlijn verduidelijkt het beginsel: "Het recht van alle burgers van de Unie op vrij verkeer en verblijf is op het grondgebied van de lidstaten, indien het onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid moet worden uitgeoefend, zelfs aan familieleden, ongeacht hun nationaliteit, wordt toegekend." Bovendien wordt het gezinsleven van de verzoeker beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest als grondrecht. Deze bepalingen, die van gelijke strekking zijn, garanderen het recht op een gezinsleven en een privéleven. Dit betekent dat iedereen recht heeft op respect voor zijn of haar privé- en gezinsleven. Om zich op dit artikel te kunnen beroepen, moet men eerst nagaan of er een gezin of een familie is. Of er sprake kan zijn van een gezins- en gezinsleven of een privéleven of beide is een kwestie van feit.

De verweerster moet het bestaan van een dergelijk gezinsleven erkennen.

Artikel 28 van de richtlijn bepaalt voorts dat "alvorens een besluit te nemen om het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, een gastlidstaat rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, zijn leeftijd, zijn economische, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij banden heeft met zijn land van herkomst.

IN DE BESLISSING ZIJN ER GEEN ELEMENTEN IN OVERWEGING GENOMEN

Deze bepalingen zijn terug te vinden in artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. De terugkeermaatregel ten aanzien van de aanvrager houdt geen rekening met zijn of haar gezinsleven en het belang van de kinderen. In de tweede plaats stelt verzoekster dat de terugkeerrichtlijn en de Belgische Vreemdelingenwet, op grond waarvan zij werd bevolen het grondgebied te verlaten, in feite vereisen dat verweerster rekening houdt met haar gezinsleven en met de belangen van de kinderen. Overweging 22 van de terugkeerrichtlijn bepaalt dat "de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1999, voorrang dienen te geven aan de belangen van het kind, overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. "Overweging 24 voegt hieraan toe: "Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend". In artikel 5 van de terugkeerrichtlijn staat: "Bij de uitvoering van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met het volgende: Bij de terugkeermaatregel ten aanzien van de aanvrager wordt geen rekening gehouden met zijn of haar gezinsleven en het belang van zijn of haar kinderen. In de tweede plaats stelt verzoekster dat de terugkeerrichtlijn en de Belgische vreemdelingenwet, op grond waarvan zij is bevolen het grondgebied te verlaten, in feite vereisen dat verweerster rekening houdt met haar gezinsleven en met de belangen van haar kinderen. Overweging 22 van de terugkeerrichtlijn luidt als volgt: "Overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties van 1999 inzake de rechten van het kind moeten de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn voorrang geven aan de belangen van het kind, overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, de menselijke waardigheid en de fundamentele vrijheden, moeten de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn voorrang geven aan de eerbiediging van het gezinsleven. "Overweging 24 voegt hieraan toe: "Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn bepaalt dat "de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn rekening houden met het volgende: Bij de terugkeermaatregel ten aanzien van de aanvrager wordt geen rekening gehouden met zijn of haar gezinsleven en het belang van zijn of haar kinderen. In de tweede plaats stelt verzoekster dat de terugkeerrichtlijn en de Belgische vreemdelingenwet, op grond waarvan zij is bevolen het grondgebied te verlaten, in feite vereisen dat verweerster rekening houdt met haar gezinsleven en met de belangen van haar kinderen. Overweging 22 van de terugkeerrichtlijn luidt als volgt: "Overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties van 1999 inzake de rechten van het kind moeten de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn voorrang geven aan de belangen van het kind, overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, de menselijke waardigheid en de fundamentele vrijheden, moeten de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn voorrang geven aan de eerbiediging van het gezinsleven. "Overweging 24 voegt hieraan toe: "Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend". In artikel 5 van de

terugkeerrichtlijn staat: "Bij de uitvoering van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met het volgende:

- a) het belang van het kind,
- b) het gezin en het gezinsleven,
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land en de naleving van het beginsel van non-refoulement".

Dit artikel is in Belgisch recht omgezet door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "bij de beslissing tot uitzetting van de minister of zijn gevolmachtigde wordt rekening gehouden met de belangen van het kind, het gezin en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land". Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet ruimte laten en de verdachte zelfs de verplichting opleggen om rekening te houden met het gezinsleven en de belangen van kinderen bij de beslissing over uitzetting, zoals in het onderhavige geval. Zoals hierboven is uiteengezet, heeft de verzoeker een gezinsleven op grond van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, waarmee de verdachte rekening had moeten houden. Voorts verwijst verzoekster in dit verband naar artikel 24 van het Handvest, waarin het beginsel van het belang van het kind is neergelegd. Ook hier had verweester hiermee rekening moeten houden, hetgeen in het geheel niet blijkt uit de bestreden besluiten, en zeker niet in verband met de genoemde bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn. Gezinsleven en de belangen van kinderen

6/ MIDDEL: schending van de artikelen 13, 3 en 4 van de wet van 15 december 1980

De minister of zijn afgevaardigde kan in een van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten geven aan een buitenlander die gemachtigd is om in het Koninkrijk te verblijven voor een beperkte periode, die is vastgesteld bij wet of wegens bijzondere omstandigheden die eigen zijn aan de betrokkene of die verband houden met de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° wanneer hij zijn verblijf in het Koninkrijk na deze beperkte periode verlengt;

Cad: 1° als hij langer dan deze beperkte tijd in het Koninkrijk blijft;

De minister of zijn account vertegenwoordiger van de aard en de soliditeit van de betrokken familiebanden, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familie-, culturele en sociale banden met zijn land van herkomst. Wanneer artikel 13 §3 en §4 wordt toegepast met de mogelijkheid van beëindiging van het verblijf, moet de verdachte nagaan of aan de wettelijke vereisten is voldaan en of de vreemdeling niet in een van de uitzonderlijke omstandigheden verkeert. In het onderhavige geval is er geen echt onderzoek uitgevoerd (bv. 4° alinea van artikel 13 § 3) (en is dus niet gerechtvaardigd in dit opzicht), en vormt dus een schending van artikel 3 van het EVRM. De aanvrager wenst te benadrukken dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat na een goed onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante informatie een beslissing kan worden genomen. Verweerder heeft zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgplicht niet nageleefd. Het middel is gegrond.

7/ HUMANITAIRE ELEMENTEN

De aanvrager verkeert ook in uitzonderlijke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 9a Vw. Een humanitaire nood situatie. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens erkent het recht op eerbiediging van het privéleven, het familie- en gezinsleven. Ingrijpen in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privéleven in het gezin is alleen toegestaan onder de drievoudige voorwaarde dat bij wet is bepaald dat een van de nagestreefde doelstellingen, genoemd in artikel 8, lid 2, van het EVRM, noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het nagestreefde doel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verschillende beginselen uitgewerkt om de objectieve noodzaak te onderzoeken van Het Europees Hof voor de rechten van de mens heeft een aantal beginselen ontwikkeld om de objectieve noodzaak te onderzoeken. De inmenging moet worden gerechtvaardigd door een dwingende sociale noodzaak en gebaseerd zijn op relevante en voldoende redenen, en na een onderzoek naar de evenredigheid. Het Hof onderzoekt of er een redelijk verband bestaat tussen de aantasting van de rechten en het nagestreefde rechtmatige doel. De staatssecretaris moet bewijzen dat hij probeert het doel en de ernst van het misdrijf in evenwicht te brengen met het recht op respect voor het gezinsleven. De eis tot uitzetting is kennelijk onevenredig, rekening houdend met het recht op respect voor het leven van het gezin van de aanvrager en de lange termijnen voor de behandeling van de aanvragen. Er zijn ook uitzonderlijke omstandigheden die de terugkeer van de aanvrager naar zijn land van herkomst verhinderen. Er blijft het gevaar in zijn land bestaan. Gezien de feiten zou het in dit geval onwettig en onrechtvaardig zijn als ze niet geregulariseerd zouden worden en gedwongen zouden worden te emigreren. Bijgevolg is de regering verplicht het recht op leven van het gezin van verzoeker te handhaven (EHRM 28 november 1996, Ahmut / Nederland, § 63 en 31 EHRM januari 2006, Rodrigues Da Silva Hoogkamer / Nederland). §38). Rekening houdend met het feit dat artikel 8 van het Verdrag voorrang heeft op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (zie Raad van State 22 december 2010 nr. 210 029), is het bovendien de taak van de bestuurlijke overheden om, alvorens te beslissen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken en dat in de omstandigheden

waarvan zij kennis hebben of zouden moeten hebben, het volgende in aanmerking dient te worden genomen. Gezien de feiten zou het in dit geval onwettig en onrechtvaardig zijn als verzoekster naar Albanië zou moeten emigreren. De scheiding van zijn kinderen vormt ook een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster verwijst naar de uitspraak van de Vreemdelingenrechtbank van negen maart tweeduizend achttien in haar eigen zaak:

"In casu komt verzoeker uit een land, namelijk Albanië, en wordt de bestreden maatregel genomen op grond van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, waarbij verweerder zich op het standpunt stelt dat uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt "dat er, wat hem [a] betreft, sprake is van een situatie die zich voordoet", een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of gegronde redenen om aan te nemen dat [felle] een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in artikel 48/4".

4.4 Uit de motivering van de bestreden handeling blijkt dat de verweerder noch de realiteit van het door de verzoeker ter ondersteuning van zijn eerste asielaanvraag aangevoerde huiselijk geweld, noch de realiteit van de nieuwe feiten die ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag worden aangevoerd, namelijk de aankomst van zijn twee kinderen in België (Sd. en Sa.), het door hen aangevoerde huiselijk geweld en het gedwongen huwelijk dat aan zijn dochter Sa is opgelegd, betwist. Het bestreden besluit is uitsluitend gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker effectieve bescherming zou kunnen krijgen van zijn nationale autoriteiten.

4.5 In het licht van de door de partijen verzamelde informatie merkt de Raad van zijn kant op dat, ondanks een verbetering van de beschermingscapaciteit van de Albanese autoriteiten, deze bescherming in bepaalde situaties onvoldoende kan blijken te zijn, met name in het geval van huiselijk geweld.

4.6 In het licht van de psychische stoornis die de aanvrager aantoont te lijden en in de huidige staat van het administratief dossier, is de Raad dan ook van oordeel dat de aanvrager ter ondersteuning van haar derde aanvraag elementen heeft aangedragen die op het eerste gezicht ernstige aanwijzingen vormen dat zij recht kan hebben op internationale bescherming in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3°, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg moet de bestreden beslissing overeenkomstig de artikelen 39/2, § 1 e, tweede lid, 3° en 39/76, § 2, van de wet van 15 december 1980 nietig worden verklaard. De bestreden beschikking moet nietig worden verklaard."

2.2. Omwille van hun verknochtheid worden de zeven middelen samen besproken.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geboren is op 28 juli 2000 en op het moment van de bestreden beslissing, 21 september 2020, meerderjarig is. Dit betekent dat de middelonderdelen met betrekking tot het recht van het kind niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

Er is de Raad geen voorzichtigheidsbeginsel bekend. De verzoekende partij legt ook niet concreet uit wat het inhoudt. In zoverre zij doelt op het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan zij eveneens de schending aanvoert, wijst de Raad erop dat voormeld beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van diezelfde wet werd vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, ze is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat verzoekster

in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, ze is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing, de verwerende partij een evaluatie conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft doorgevoerd. Deze evaluatienota, in het administratief dossier aanwezig, luidt als volgt:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Betrokkene kwam zelf als minderjarige naar België maar werd inmiddels meerderjarig.*
- Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaarde in België te verblijven met haar moeder en broer. Zij behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Een gezinsleven wordt niet automatisch vermoed tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, broers en zussen. Niettemin maken zij beiden eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten en blijft bijgevolg de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Daarnaast verklaarde ze een andere broer te hebben die legaal in België verblijft, maar die behoort evenmin tot de gezinskern van betrokkene. Daarnaast verblijven de vader van betrokkene en drie andere familieleden in Italië, maar die behoren allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er is bijgevolg geen familiaal beletsel bij het nemen van deze beslissing.*
- Gezondheidstoestand : Geen medische elementen in het dossier. Betrokkene legde geen medische documenten neer bij de DVZ en diende geen aanvraag 9ter in. Bijgevolg is de DVZ op heden niet in het bezit van medische informatie waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Indien betrokkene medische problemen zou ondervinden die haar in de onmogelijkheid stellen om te reizen, komt het haar toe de DVZ hiervan op de hoogte te stellen. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."*

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gemaakt. Zij blijft eveneens in

gebreke aan te tonen met welke gekende elementen de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met betrekking tot het aangevoerde artikel 3 EVRM volstaat de verwijzing naar de beslissing van 9 januari 2020 van de CGVS die verzoeksters verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond verklaart. Verzoekster toont niet aan in welke mate artikel 3 EVRM geschonden is. Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf het slachtoffer zou worden van een in artikel 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar persoonlijke situatie. De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij een verwijdering te staven. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Waar verzoekster de schending inroept van artikel 5 van het EVRM, stelt de Raad vast dat zij in de bespreking van haar middel op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat dit artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 42ter van de Vreemdelingenwet volstaat de vaststelling dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en geen beslissing waarbij een einde gesteld wordt aan verzoeksters verblijfsrecht.

Waar verzoekster een schending aanhaalt van artikel 8 EVRM en hierbij verwijst naar haar in België verblijvende familieleden, gaat zij er met haar betoog aan voorbij, zoals trouwens blijkt uit de geciteerde evaluatienota 74/13, dat die familieleden eveneens het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Wat betreft haar privéleven brengt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet aan welk privéleven zij beschermenswaardig acht.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), §

153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Voor wat betreft het vermeende gezinsleven, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet toelicht in haar middelen met welke gezins- of familieleden in België zij een beschermingswaardig gezins- of familieleven onderhoudt. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt geen beschermingswaardig gezinsleven. De verzoekende partij maakt aldus geen beschermingswaardig familie- en gezinsleven aannemelijk. Bijgevolg diende en dient geen belangenafweging gemaakt te worden tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Voor wat betreft het vermeende privéleven wijst de Raad erop dat dit bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij louter verwijst naar een verblijf sinds jaren in België, een volledige integratie en haar inbreng in de maatschappij door haar inzet en werk. Echter concretiseert zij op geen enkele manier haar integratie en haar banden met de Belgische samenleving op een wijze die doet aannemen dat zij in België een beschermingswaardig privéleven zou hebben opgebouwd. Geen enkel begin van bewijs wordt aangebracht, dit terwijl de binding die ontstaat met België enkel door enige tijd alhier te verblijven, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijken geen concrete elementen die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig privéleven.

Aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat zij een beschermingswaardig privéleven heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan zij zich niet dienstig op deze bepaling beroepen en maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij moest overgaan tot een belangenafweging in het licht van deze bepaling. Nu de verzoekende partij er niet in slaagt een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, is haar betoog dat geen onderzoek is gebeurd, niet dienstig. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar hierboven reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoekende partij niet aantoont dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden. Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet blijkt niet, evenmin als een schending in dit licht van de overige door de verzoekende partij aangevoerde en geschonden geachte beginselen en bepalingen. Met haar betoog maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met of een onderzoek heeft gedaan naar alle elementen van het dossier, met name de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze elementen niet betreft op haar persoonlijk geval en geenszins toelicht in haar eerste middel bij voormelde kritiek op welke wijze deze elementen in haar geval het afleveren van een bevel zouden kunnen verhinderen, zodat zij niet aantoont welk belang zij heeft bij haar kritiek.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is genomen.

In haar zevende middel voert de verzoekende partij aan dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts opmerken dat het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming genomen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekster *“in het Rijk (verblijft) zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”*. De bestreden beslissing is geen antwoord op een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig. Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat de verzoekende partij de geëigende procedures dient te volgen indien zij meent aanspraak te kunnen maken op een machtiging tot verblijf om humanitaire redenen. Zij geeft niet aan hiertoe stappen te hebben ondernomen en dit blijkt evenmin uit de gegevens waarover de Raad beschikt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is genomen.

De middelen zijn, in de mate ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC